

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ ΓΕΔΕΩΝ
ΤΟΝ ΚΑΡΑΚΑΛΛΙΝΟΝ

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς
Ἀγίοις αὐτοῦ· αὐτὸς δώσει
δύναμιν καὶ κραταίωσιν
τῷ λαῷ αὐτοῦ». (Ψαλ. λη' 67).

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ως ἀστήρ νεοφανῆς καὶ λαμπρὸς ἀνατέλλει σήμερον, ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἀγίου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών τοῦ Καρακαλλινού, τοῦ θαυμαστοῦ τούτου νέου Ὁσιομάρτυρος, καὶ ἀπαυγάζει διὰ διπλῆς φωταυγείας ἐν τῷ κόσμῳ. Πρῶτον, διότι ἐν αὐτῇ προβάλλεται ὡς φαεινὸς ἑωσφόρος, ὁ ἀξιῦμνητος οὗτος Ὁσιομάρτυς Γεδεών, καὶ μὲ τὰς μαρμαρυγὰς καὶ φεγγοβόλους ἀστραπὰς τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ἀγώνων καὶ καμάτων, καταυγάζει ἅπασαν τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ διεγείρει πάντα πιστὸν πρὸς αἶνον καὶ δόξαν τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ δεύτερον, αὕτη ἡ ἁγία μνήμη λαμβάνει ἄπλετον φῶς καὶ κλέος καὶ δόξαν ἀπὸ τὴν πολυῦμνητον Φάτνην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, οὗτινος ἐορτάζομεν «ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς» τὴν

ἐν σαρκὶ ἀνερμήνευτον καὶ ἀκατάληπτον γέννησιν, δι' ἧς ἀνεγεννήθημεν καὶ ἀνεπλάσθημεν καὶ κατέστημεν «καινοὶ ἀντὶ παλαιῶν» τῇ πολλῇ ἀγαθότητι καὶ τῷ ἀπείρῳ ἐλέει τοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς Παρθένου ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας Σωτῆρος ἡμῶν.

Ὅντως ἀδελφοί, μεγάλη αὕτη ἡ δόξα καὶ τιμὴ, διὰ τὴν ἁγίαν μνήμην τοῦ ὑμνουμένου Ἀγίου καὶ πολυάθλου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών, τὸ νὰ συνεορτάζεται κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, καθ' ἣν ἐορτάζομεν καὶ δοξολογοῦμεν τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἐπιφάνειαν, κατὰ τὸν Θεολόγον μέγαν Γρηγόριον, ἥτοι τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἐν τῇ ἀγλαΐᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι τῆς μεγάλης ταύτης ἐορτῆς, συνεκλάμπει, ὡς εἶπον, ὡς ἀστήρ φαινός, ἡ τοῦ Ὁσιομάρτυρος πάμφωτος μνήμη καὶ ἐορτὴ καὶ καταφαιδρύνει πᾶσαν ψυχὴν καὶ καρδίαν, διότι κατὰ τὴν θείαν φωνήν, «μνήμη Ἀγίων ἀγαλλίασμα πιστῶν».

Ὡς μεγίστη ἡ δόξα σου παμμακάριστε καὶ πανένδοξε Ὁσιομάρτυς Γεδεών! Ὡς λαμπρὰ καὶ ἐπίφωτος ἡ ἁγία μνήμη σου ἐπιφέρουσα τὸ φῶς τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ συγκαλοῦσα πάντας πρὸς ὕμνον καὶ τιμὴν τῶν θαυμαστῶν σου ἀγώνων, δι' ὧν κατήσχυνας τὸν ἐχθρόν, ἐδόξασας τὸν Χριστόν, καὶ ἐδοξάσθης καὶ ἐθαυμαστώθης παρ' αὐτοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς δοξάζοντας αὐτόν. «Τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με δοξάσω, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Βασ. α' Κεφ. β' 30).

Ἀλλὰ τίς οὗτος ὁ θαυμαστός Ὁσιομάρτυς, ὁ ἀνατέλλων ὡς λαμπρός ἑωσφόρος, ἐν τῷ ὀρίζοντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Τίς οὗτος ὁ συντρίψας καὶ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν τοῦ ἀλάστορος, καὶ δείξας ἀναντίρρητον τὴν Ἀποστολικὴν ῥῆσιν, «ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται;». Τίς οὗτος, λέγω, ὁ ἀξιῦμνητος καὶ περιβόητος καὶ πολυθαύμαστος Ὁσιομάρτυς, ὅστις διὰ τῶν μεγίστων καὶ νικηφόρων αὐτοῦ ἀγώνων καὶ ἄθλων διεγείρει τοὺς πάντας, βλέποντας τὴν μεγάλην αὐτοῦ πάλιν καὶ νίκην κατὰ τῶν ἀντικειμένων, καὶ τὸν θρίαμβον τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, νὰ εἴπωμεν θαμβητικῶς· «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. ζ' 8).

Οὗτος, ἀδελφοί μου, ὁ κλεινὸς Ὁσιομάρτυς Γεδεών, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς σήμερον, εἰς τὴν ἐόρτιον αἶνεσιν τῆς ἁγίας αὐτοῦ μνή-

μης τυγχάνει Ὅσιος ἐν Ὅσίοις καὶ Μάρτυς ἐν Ἀθληταῖς, καταπλήξας τοὺς πάντας ἐν τῇ ἀτρέπτῳ ἐνστάσει αὐτοῦ· Γεδεών, τῆς ὁσιότητος τὸ πάγχρυσον σκεῦος καὶ πολύτιμον δοχεῖον, καὶ τῆς ἀθλήσεως ὁ ἀκαθαίρετος πύργος καὶ μέγας ἀριστεύς· Γεδεών, τῆς θείας ἀγάπης ἡ ἔμψυχος καὶ εὐώδης μυροθήκη, καὶ τῶν ἀσκητικῶν καμιάτων ὁ θερμότατος ἐραστής καὶ συντονώτατος ἐργάτης· Γεδεών, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καρτερίας ἡ ἄθραυστος πέτρα καὶ ἀκατάβλητος, καὶ τῆς ἀθλητικῆς ἐνστάσεως καὶ δυνάμεως ἡ στερροτάτη κέδρος, ὡς ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνομένη, κατὰ Δαβίδ, κέδρος· Γεδεών, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου τὸ ἱερώτατον ἐν Χριστῷ βλάστημα καὶ ἀνάστημα καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους κατάκαρπος καὶ γλυκύκαρπος φοῖνιξ, καὶ τῆς Θεσσαλίας γόνος καὶ βλαστὸς περιφανής.

Ἄλλ' ὦ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Ὁσιώτατε καὶ θεοφόρε Πάτερ Γεδεών, δός μοι δύναμιν λόγου, ἵνα διηγῆσωμαι καὶ λαλήσω τῶν ἀρετῶν σου τὰ κατορθώματα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου τὰ παλαίσματα, δι' ὧν εὐηρέστησας καὶ ἐδόξασας τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον τῆς δόξης.

Οὗτος ὁ θεῖος Ὁσιομάρτυς προέρχεται ἐκ Θεσσαλίας, γεννηθεὶς ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Μακρυνίτης ὀνομαζόμενον Κάπουρνα. Οἱ γονεῖς του ἦσαν εὐσεβεῖς Χριστιανοί, καὶ ἀνέθρεψαν αὐτὸν πιστῶς καὶ εὐσεβῶς. Εἰς δωδεκαετῇ ἡλικίαν ἐλθὼν, ἐδόθη ὑπὸ τῶν γονέων του εἰς τινα συγγενῇ των, ὅπου ἐπηρεῖα τοῦ Σατανᾶ, προσελήφθη ἄκων ὑπὸ τινος Ἀγαρηνοῦ, ἔνθα ἐκβιασθεὶς καὶ κολακευθεὶς, λόγῳ τῆς ἁώρου ἡλικίας, ἡρνήθη τὸ σωτήριον ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγένετο Μωαμεθανός. Ὡ τῆς δυστυχίας! Ὁ νεαρὸς βλαστὸς τῆς εὐσεβείας, ἐγένετο φυτὸν ἀκάνθης καὶ πονηρίας καὶ βότρυς πικρίας· ὁ ἐν ὁδῷ ἀμώμῳ πορευόμενος νεανίας, εὐρέθη ἐν ὁδῷ ἀσεβῶν, καὶ «ἐπὶ καθέδραν λοιμῶν ἐκάθισε» κατὰ τὸν θεῖον Δαβίδ. Ἀλλὰ θαρσεῖτε ἀδελφοί, πρὸς ὀλίγον καιρὸν ἐγένοντο ταῦτα, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ, μετεστράφη εἰς θρῆνον καὶ ὀδυρμὸν καὶ αἰσχύνην, τοῦ ταῦτα τεκνηναμένου δολίου δράκοντος.

Καὶ ἰδού, ὁ πεπτωκὼς εἰς βόθρον ἀσεβείας καλὸς νεανίας Νικόλαος, (οὕτως καλεῖται κατὰ κόσμον) μετὰ δέμηνον παραμονὴν ἐν τῇ ἀσεβείᾳ, ἀνένηψε καὶ ἦλθεν εἰς ἑαυτόν, καὶ μιμούμενος τὸν μακάριον Ἀπόστολον Πέτρον, μετενόησεν εἰλικρινῶς, καὶ μετὰ δα-

κρύων και στεναγμών, ἐξιλέωσατο τὸν ἐλεήμονα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους και τῶν οἰκτιρμῶν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ νεαρὸς Νικόλαος, καὶ φυγὼν λάθρα ἐκ τοῦ οἴκου τῆς παρανομίας, καὶ «ῥυσθεὶς ὡς στρουθίον ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων» ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐν βαθείᾳ μετανοία καὶ ψυχικῇ συντριβῇ, ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τινων οἰκοδόμων.

Ἐδῶ ἀνεῦρε, θεία οἰκονομία εὐλαβῇ τινι ἱερέα πρὸς τὸν ὁποῖον μετὰ δακρύων διηγήθη τὰ συμβάντα του. Οὗτος ὁ θεοφιλὴς ἱερεὺς παρέλαβε αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ υἱοθετήσας αὐτὸν ἐδείκνυε πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ οὐράνιον πῦρ εἶχεν ἤδη ἀναφθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παμμάκαρος, «πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν» λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν. (Λουκ. ιβ´ 49).

Τὸ οὐράνιον καὶ ζωηφόρον καὶ δροσοβόλον τοῦτο πῦρ, ἀνέφλεγεν ἤδη μυστικῶς τὴν καρδίαν του, καὶ ὥθει καὶ παρεκίνει αὐτὸν πρὸς τελειότερας ἐπιδόσεις, ἐνεργοῦν παραδόξως «ἐν μυστηρίῳ ἀλαλήτῳ» ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἀνεζήτει ὁ μακάριος τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, κατὰ τὸν μέγαν ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριον, τὸν γλυκύτατον Σωτῆρα Χριστόν, τὸν λέγοντα «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματ. ια´ 28, 29).

Ὡ μακαριωτάτη ἀναζήτησις καὶ ἱερωτάτη ἐπιθυμία καὶ ἔφρεσις, ἣτις ἀνέφλεγε καὶ ἐνήργει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Νικολάου, διὰ τὴν θησαυρίσιν ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς του τὴν ζωοποιὸν χάριν, τὴν καθαιρουσαν τὴν καρδίαν, καὶ συνδέουσιν καὶ ἐνοῦσαν αὐτὴν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ νυμφίου Χριστοῦ.

Οὕτω κινούμενος καὶ ἐνεργῶν ὁ μακάριος Νικόλαος, ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ ὡς ἄλλη διψῶσα ἔλαφος, ἔρχεται εἰς τὸν Ἁγίον-νυμον Ἄθω, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦτον παράδεισον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου.

Ἐνταῦθα ἐλθὼν, εὐφράνθη τῷ πνεύματι, καὶ τρόπον τινὰ ἔλεγε μετὰ τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ, «Εὐφράνθη ἐπὶ τοῖς εἰρηκοσι μοι εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα». (Ψαλ. ρκα´ 1). Εὐφράνθη τῷ πνευ-

ματι, διότι εὑρέθη ἐντός πνευματικοῦ κόσμου, εἰς περιβάλλον ἀποπνέον τὸ ἄρωμα τῆς οὐρανίου ζωῆς, εἰς τὸ στάδιον τῆς πνευματικῆς τελειότητος, εἰς αὐτὴν τὴν εἴσοδον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἐν πολλῇ χαρᾷ καὶ πνευματικῇ ἐξάρσει καὶ κατανύξει, περιῆλθε τὰς ἱερὰς Μονὰς καὶ θεῖα Ἠσυχαστήρια, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἱεράν τοῦ Καρακάλλου Μονήν, ἔλαβεν ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ ἰδιάζουσας ἀγαλλίασιν καὶ πληροφορίαν, καὶ ἐσκήνωσεν ἐνταῦθα, καὶ συνηριθμήθη εἰς τὴν ὁσίαν ἐκείνην χορείαν καὶ ἀδελφότητα, λέγων καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Προφητάνακτος· «ὧδε κατοικήσω ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν» (Ψαλμ. ρλα´ 15). Ἀξιωθεὶς δὲ κατὰ τὸν πόθον τοῦ καὶ τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων, κατὰ τὴν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκοινώνησε μετὰ κατανύξεως καὶ συντετριμμένης καρδίας τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μέγα πνευματικὸν στάδιον τοῦ μακαρίου τούτου ἀνδρός. Ἐνταῦθα περιεβλήθη τὸ ἱερώτατον ἔνδυμα τῆς μοναδικῆς καὶ ἀγγελομιμήτου ζωῆς, καὶ καρεῖς μοναχός, ἔλαβε τὸ ὄνομα Γεδεών.

Ἀλλὰ τίς νὰ διηγηθῇ, ἀδελφοί, τοὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνας τοῦ μακαρίου Γεδεών; τὴν ταπείνωσιν, τὴν ὑπακοήν, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν σιωπὴν, τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης, τῆς διπλῆς ἀγάπης, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, καὶ γενικῶς τὴν προθυμίαν καὶ τὸ διάπυρον πρὸς τὰς ἐπιδόσεις τῆς μοναδικῆς τελειότητος; Τύπος καὶ παράδειγμα ἀνεδείχθη κατὰ πάντα ἐν μέσῳ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης ἀδελφότητος, ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς αἰωνίου ζωῆς, καὶ λέγων συνεχῶς μετὰ τοῦ Προφήτου· «Οὐ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφάροισ μου νυσταγμόν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὔρω τόπον τῷ Κυρίῳ σκηνώμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ» (Ψαλμ. ρλα´ 3). Οὕτως ἠγωνίζετο καὶ οὕτως ἐκοπία, ὥς τέλειος μοναχός καὶ ἄριστος ὑποτακτικός, προγυμναζόμενος καὶ προετοιμαζόμενος πρὸς τὸ μαρτύριον.

Ἀλλὰ τὸ οὐράνιον πῦρ, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀνάπτῃ ἐντονώτερον, καὶ νὰ καταφλέγῃ αὐτὸν πρὸς τὴν τελείαν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τοὺς τελείους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀγίας ἀθλήσεως, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ σφόδρα ἀγαπωμένου Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ οὕτω καταφλεγόμε-

νος καὶ μεταρσιούμενος, ὑπὸ τοῦ Προεστῶτος τῆς Μονῆς, ἐξῆλθε καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, περιερχόμενος, ὡς ἡ Ἀσματικὴ νύμφη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀναζητῶν τὸν οὐράνιον νυμφίον Χριστόν, «ἀλλ' οὐπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ» (Ἰωάν. ζ' 30). Πλείστας ἀφορμὰς ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ εὐτόλμῳ στόματι καὶ ἀπτοήτῳ γλώσσει, ὡμολόγει καὶ ἐκήρυττε τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῆς ἀμωμήτου πίστεως, καὶ τὸ σωτήριον καὶ ἅγιον ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπομένων διωγμούς καὶ χλευασμούς καὶ ὀνειδὴ καὶ τιμωρίας, ἀλλ' «οὐπω ἦκει ἡ ὥρα αὐτοῦ» (Ἰωάν. β' 4).

Ὅθεν ὑπείκων καὶ ὑποτασσόμενος εἰς τὸ θεῖον καὶ ἅγιον τοῦ Κυρίου θέλημα, ἐπανῆκεν εἰς τὰ ἴδια, φέρων τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ, κατὰ Παῦλον, ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ, καὶ ἐπελήφθη καὶ πάλιν τῶν πνευματικῶν καὶ ἀσκητικῶν αὐτοῦ πόνων καὶ ἀγώνων, μετὰ μεγαλυτέρας προθυμίας, καὶ σφοδροτέρου πόθου, καὶ διακαοῦς ἀληθοῦς ἀγάπης.

Διακονῶν καὶ ὑπηρετῶν ἐν πολλῇ εὐλαβείᾳ καὶ προσοχῇ καὶ κατανύξει ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Μονῆς Ναῷ ἤκουσεν ἡμέραν τινά, ἐκ τῆς ἁνωθεν ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ, φωνὴν παράδοξον καὶ θαυμαστήν, ὡς «ἤχον φερομένης βιαίας πνοῆς», ἣτις ἐκάλει αὐτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, δι' ὧν ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν λέξεων: «ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ἀρνήσομαι αὐτὸν ἀγῶν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». (Ματθ. ι' 33).

Ἡ οὐρανία αὕτη φωνὴ ἐξέστησεν αὐτὸν σφόδρα, καὶ ἡλλοίωσε τὴν καλὴν καὶ ἀγίαν ἀλλοίωσιν καὶ ἐπληροφόρει αὐτὸν ὅτι «ἤγγικε πλέον ἡ ὥρα αὐτοῦ». Ἐνδυσάμενος τὴν ἀκαταμάχητον πανοπλίαν τῆς εὐλογίας τῶν Πατέρων, καὶ λαβὼν ὡς μάχαιραν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐξῆλθε πάνοπλος εἰς τὸν ἱερὸν τῆς ἀθλήσεως ἀγῶνα, ἐπικαλούμενος τὴν ἀήττητον δύναμιν τοῦ ἀθλοθέτου Χριστοῦ, οὗτινος τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης εἶχε πλέον καταστῆ κάμινος ἐν τῇ ἐνθέῳ αὐτοῦ ψυχῇ. Παραστάς ζέοντι πνεύματι εἰς τὸν ἀσεβῆ Ἀγαρηνὸν ἡγεμόνα, ἥνοιξε τὸ μακάριον αὐτοῦ στόμα, καὶ ὡμολόγησεν ἐν ἀκαταπλήκτῳ φρονήματι, καὶ εὐσθενεστάτῃ παρρησίᾳ τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον, δι' οὗ ἀνεκλήθημεν ἐκ φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν, κη-

ρύξας καὶ ὁμολογήσας τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ ἀποπτύξας μετὰ βδελυγμίας τῆς δυσσεβοῦς πίστεως τῶν Ἀγαρηνῶν τὰς μωρολογίας καὶ φληναφήματα, ἅτινα καὶ αὐτὸς ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀπατηθεὶς καὶ βιασθεὶς ἀνοήτως ἐδέξατο.

Ὡς μακάριον τὸ στόμα σου παμμακάριστε καὶ θεοφόρε Μάρτυς Γεδεών! ὡς θεόφθογγος καὶ μελίρρυτος ἡ ἁγία γλῶσσά σου, ἥτις μετὰ τοσαύτης παρρησίας ἐνώπιον φρυαττομένων τυράννων, ἐκήρυξε καὶ ὡμολόγησε τὴν καλὴν ὁμολογίαν σου, καὶ οἱ ζοφεροὶ δαίμονες ἔφριξαν καὶ κατησχύνθησαν ἀκούοντες τὸ ἅγιον στόμα σου ὁμολογοῦν καὶ κηρύττον πεπαρρησιασμένῳ προσώπῳ τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ!

Ὅντως, ἀδελφοί μου, μεγάλη ἡ παρρησία, καὶ ἀκατανίκητον τὸ φρόνημα καὶ ἡ ἀνδρεία τοῦ οὐρανόφρονος Γεδεών. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πλούσιοι καρποὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωηφόρου πυρός, καὶ θεία ἐνέργεια τῆς μυστικῆς ἐλλάμψεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἥτις ὡς λέγει ὁ μέγας, θεορρήμων Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐνοικεῖ καὶ ἐνεργεῖ ἐν μυστηρίῳ εἰς πάντας τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν τῆς πίστεως ἀγῶνα Ἁγίους, καὶ Ὅσιους καὶ Μάρτυρας. Ἐχων καὶ ὁ μακάριος Γεδεών εἰς τὴν ψυχὴν τὴν τοιαύτην θεοδώρητον καὶ ζωοποιὸν ἐνέργειαν, δὲν ἐπτοήθη τὸν θυμὸν καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, δὲν ἐφείσθη οὐδόλως τοῦ θνητοῦ αὐτοῦ σώματος, ἀλλὰ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ὡς οὐράνιος ἄνθρωπος, ἔσπευδε πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἐδέχετο τὰ ὄνειδη καὶ τὰ σκώμματα καὶ τοὺς ῥαβδισμοὺς τῶν ἀσεβῶν ὡς δῶρα θεῖα καὶ οὐράνια, ἅτινα θὰ παρίστων αὐτὸν λαμπρότερον τῷ Σωτῆρι Χριστῷ.

Τί τὸ ἐντεῦθεν; μένεα πνέων ἐκ τοῦ θυμοῦ ὁ τύραννος, ὅτε εἶδε τὴν ἀπτόητον παρρησίαν, καὶ ἤκουσε τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν τοῦ μακαρίου Γεδεών, διέταξε νὰ θανατωθῇ διὰ σκληροῦ καὶ πικροτάτου θανάτου ὁ ἐραστὴς οὗτος τῆς ἀθανάτου ζωῆς. Διέταξεν, ὦ τῆς ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας! νὰ κόψουν διὰ πελέκεως τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ μακαρίου Μάρτυρος, καὶ οὕτω νὰ θανατωθῇ ἐν ἀφορήτῳ πόνῳ καὶ ὀδύνῃ. Τίς νὰ μὴ στενάξῃ καὶ κλαύσῃ ἀκούων τὴν τοιαύτην πικροτάτην ἀπόφασιν; Ἀλλ' ὁ μακάριος καὶ ἀγγελόφρων Γεδεών ἐχάρη χαρὰν μεγάλην σφόδρα, ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀνέμενεν διὰ νὰ ὑπάγῃ τὸ ταχύτε-

ρον εἰς τὸν ποθούμενον Χριστόν. Καὶ ἦλθεν ὁ δῆμιος κρατῶν εἰς χεῖρας τὸν πέλεκυν, καὶ ἤπλωσε ὁ μακάριος Γεδεών, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἀπέτεμεν αὐτοὺς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπία ὁ δῆμιος.

Ὡ τῆς καρτερίας σου, καὶ τῆς μεγάλης ὑπομονῆς σου καρτερι-
κώτατε καὶ γενναιότατε Ὁσιομάρτυς Γεδεών! Ἐκρότησαν Ἄγγελοι
τὴν ἀνδρείαν σου, ἐτρόμαξαν δαίμονες τὴν ἀνένδοτον καρτερίαν
σου, καὶ κατασχυνθέντες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Οἱ χείμαρροι τῶν
ἁγίων αἱμάτων σου κατήρδυσαν πλουσίως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-
στοῦ, καὶ πάντες ἡμεῖς θαυμάζομεν καὶ σφόδρα ἐκπληττόμεθα, ἰστά-
μενοι νοερῶς πρὸ τοῦ θαύματος τοῦ μεγάλου τούτου ἀγῶνός σου,
παναοίδιμε καὶ θεοφόρητε Μάρτυς Γεδεών.

Ἄφωνος ἵσταμαι, ἀδελφοί μου, πρὸ τοῦ μεγάλου ἀληθῶς τού-
του καὶ φρικτοῦ θαύματος. Ἐκρεουργήθη ὁ μακάριος Γεδεών, ὡς
ἄλλου πάσχοντος, ὡς ἄρνιον ἄκακον καὶ ἄφωνον ἐν μακέλλῳ, καὶ
ἔκειτο ἐρριμμένος ἄχειρ καὶ ἄπους ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀθλήσεως, νι-
κητῆς καὶ τροπαιοῦχος καὶ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ κο-
σμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Σιωτῆρος.
Ὡ τοῦ θαύματος! πῶς ἔφερες, Ἄγιε Γεδεών, τὴν πικρὰν κατατομὴν
τῶν ἁγίων μελῶν σου; πῶς ὑπέμεινας τὰς ἀφορήτους ὀδύνas; Ἐν
σοὶ ἐθαυμαστώθη ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου ἡ λέγουσα· «ἡ γὰρ δύναμις
μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Ὑπερέβης καρτερόψυχε τοὺς ὄρους
τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ὡς ἄλλος Ἰάκωβος Πέρσης ἔσθης ἀκλό-
νητος κατατεμνόμενος τὰ ἅγια μέλη σου. Ἡ τομὴ τῶν μελῶν σου
ἐγένετο θρίαμβος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ ἡ ὑπὲρ φύσιν
ὑπομονὴ καὶ καρτερία σου στήριγμα ἀδιάσειστον καὶ ἐδραίωμα
ἀρραγὲς τῶν ψυχῶν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καὶ ἔκειτο ἐρριμμένον καὶ ἠκρωτηριασμένον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγι-
ου Μάρτυρος, ὅστις μετὰ πολλῆς ὀδύνης, ἐν πολλῇ εὐχαριστίᾳ καὶ
προσευχῇ πρὸς τὸν Κύριον, παρέδωκεν εἰς τὰς ἀχράντους αὐτοῦ
χεῖρας τὴν ἁγίαν καὶ ἀμώμητον αὐτοῦ ψυχὴν. Ἐχάρησαν οἱ ἐν
οὐρανοῖς ἅγιοι Ἄγγελοι, ἀπολαβόντες τὸν ἰσάγγελον, καὶ ἐχαρη-
σαν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι, ἔχοντες ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν νεον
καὶ καλλίνικον Ὁσιομάρτυρα Γεδεών, λελαμπρυσμένον καὶ πεποι-
κιλμένον ἐν τῇ θαυμαστῇ αὐτῶν δόξῃ καὶ τιμῇ, τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ

λείψανον παραλαβόντες ἄνδρες πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς μετὰ τῶν τμηθέντων χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἐνεταφίασαν ὁσίως καὶ εὐσχημόνως ὀπισθεν τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν Τυρνάβῳ.

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου λειψάνου, χαριτωθέντος διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θαύματα ἐνεργοῦντος, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνακομιδὴν, ἔσχηκε τμήματά τινα καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου, ὡς θησαυρὸν οὐράνιον καὶ θεοδώρητον, ἥτις Μονή, καυχωμένη διὰ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν χάριν τοῦ πολυάθλου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών, τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς υἱοῦ, τιμᾷ εὐλαβῶς τὸν θεῖον καὶ θαυμαστὸν τοῦτον Ὁσιομάρτυρα, καὶ λαμπρῶς πανηγυρίζει κατ' ἔτος, «ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς» τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ πανήγυριν, ἐν συρροῇ πολλῶν ἀδελφῶν.

Αὐτοί, ἀδελφοί μου, εἶναι ὡς ἐν ἐπιτόμῳ οἱ ἀσκητικοὶ ἀγῶνες, καὶ οἱ μαρτυρικοὶ καὶ ὑπερφυεῖς πόνοι καὶ ἀριστεῖαι τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος καὶ πολυάθλου Γεδεών. Ἡρνήθη ἑαυτόν, ἠγάπησε τὸν Χριστὸν καὶ ἠγωνίσαστο μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς καὶ ἀνδρείας τῶν πάλαι Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ἀθλητῶν τὰ ὑπερφυῆ ἀγωνίσματα καὶ παλαίσματα, μεθ' ὧν δοξασθεῖς ἀπολαμβάνει τῶν ὁσίων αὐτοῦ καμάτων τὰς δαψιλεῖς ἀμοιβὰς καὶ ἀντιμισθίας.

Ἄς τιμήσωμεν τὸν Ἅγιον καὶ θαυμαστὸν τοῦτον Ὁσιομάρτυρα, καὶ ἃς εἰπώμεν ὁμοφώνως πρὸς αὐτόν· χαίροις Ὁσιομάρτυς Γεδεών, τῶν Ὁσίων ὁμότροπε, καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ἐφάμιλλε καὶ ἰσοστάσιε· χαίροις Ὁσιομάρτυς Γεδεών, ὁ ἀπανθρώπως καὶ ἀπηνῶς μελίσθεις τὸ σῶμά σου ὑπὲρ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης, καὶ ὡς θῦμα τέλειον, καὶ προσφορὰ ὁλόκληρος καὶ τιμιωτάτη προσε-νεχθεῖς τῷ οὐρανίῳ Δεσπότη καὶ καταβαλὼν τὴν πλάνην τὴν βάρβαρον, καὶ εἰς τὸ τέλος καταπαλαίσας καὶ καταπατήσας τὸν σὲ πρῶην ἀπατήσαντα δόλιον δράκοντα, διὰ τῶν λαμπρῶν μαρτυρικῶν σου ἀγώνων· χαίροις Ὁσιομάρτυς Γεδεών, τῆς Θεταλίας περίβλεπτον βλάστημα, τῆς Μονῆς Καρακάλλου θεοειδὲς καὶ περιβόητον ἀνάστημα, καὶ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους ἀγιώτατον καύχημα· χαίροις Ὁσιομάρτυς Γεδεών, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θεόδητον θεμέλιον καὶ στήριγμα, καὶ δοκησισόφων καὶ καινοφώνων φληναφημάτων ἔλεγχος καὶ ἀπώλεια· χαίροις Ὁσιομάρτυς Γεδεών, ὁ κατα-

πλήξας τοὺς δυσσεβεῖς δικαστὰς ἐν τῇ ἀπαραιμίλλῳ καρτερίᾳ σου, καὶ εὐφράνας τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα τῇ στερροτάτῃ καὶ ἀγία ἀθλήσει σου· χαίροις Ὅσιομάρτυς Γεδεών, τῶν εὐσεβῶν συμπολιτῶν σου, κλέος καὶ ἐδραῖωμα ἐν τῇ ἀμώμῳ πίστει, καὶ τῶν εὐλαβῶν συναδέλφων σου Καρακαλλινῶν καὶ συμμοναστῶν σου, χαρὰ καὶ ἐντρύφημα καὶ θεία παρηγορία, καὶ πρεσβευτὴς θερμότατος πρὸς Κύριον· ὃ πρέσβευε δεόμεθα διὰ παντὸς ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ταύτης τῆς ἀνυμνούσης τοὺς ἀγῶνάς σου καὶ τὴν ἀξιέπαινον μνήμην σου, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ὡς ἂν τύχωμεν συγχωρήσεως τῶν πολλῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ εὕρωμεν ἔλεος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ τῆς κρίσεως, καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς οὐρανίου βασιλείας, χάριτι καὶ φιланθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα καὶ τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ ὁμοουσίῳ καὶ συμφνεῖ Πνεύματι, τῇ μιᾷ Ὑπερθέῳ Θεότητι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δίστιχον.

**Ἦδη Γεδεών τοὺς σοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας
Καὶ τῷδε Γεράσιμος ὕμνησε λόγῳ.**

